

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, zjutranje izdanje opoldne, večerno izdanje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilagati ter s „Kazipolom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gld. 6-60
pol leta 6 „ 30 „ 3-30
četrlet 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje).

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnistvu.

Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravnistvo.

Oglaš in poslanice
se računajo po petit-vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, katera izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsako leto 1 gld. 80 kr. — Oglaš v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petit-vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. lv. Meljavec) tiska in zal.

Shod dr. Tume v Kobaridu.

V tem prijaznem, od nekdanj narodnem trgu je priredil v nedeljo g. dr. Henrik Tuma javen shod. Ker je bil shod naznanjen glavarstvu za 4. popoldne, je bilo treba počakati to uro, da si so se nallacili vsi Podse-ljanovi prostori že ob 2. pop. Došlo je tudi 5 duhovnikov in 1 bogoslovec; med temi domača dekan in kapelan. — Da se čas kako ubije, je pričel domačin A. Gabršček zaseben razgovor. Razložil je stališče narodno-napredne stranke glede na trgovino in obrt. Pojasnil je tisto posebnost v naši deželi, da je ključ do boljše prihodnosti po sedaj veljavnih ustavnih načelih edino v rokah trgovcev in obrtnikov, in to vsled trgovsko-obitne zbornice, ki voli dva poslanca v deželni zbor. Trgovska zbornica je važna ustanovitev, ki pobira doklade na pridobitno, nabira s tem v svoji blagajni vsako leto lepe tisočake, katere pa rabi le v laške namene in čisto nam naravnost v škodo. In vrhu vsega daje Lahom se v deželnem zboru večino, da gospodujejo tudi tam po svoji volji. — Te razmere morajo prenehati, ali edino s pomočjo trgovcev in obrtnikov. Zato je narodno-napredna stranka vzela v obrambo trgovce in obrtnike proti najnovejši klerikalni gonji s listimi konsumnimi „zadregami“ in gostilnicami, ki postrežnega dela niti niso zmogli ljudstvu torej le škodo delajo, a po vrna uničujejo trgovce in obrtnike. Namesto da bi množilo število izurjenih in zavrnjenih trgovcev in obrtnikov, ki bi šli na volišče in zmagali, bi jih bilo vedno manj, in tako bi torej nikdar ne prišli do moči v trgovski zbornici in deželnem zboru, a to bi bilo v velikansko nesrečo vsega našega ljudstva, pred vsem pa kmeta. Zato proč s klerikalnimi spletkarji! — Živo je naslikal divjanje kranjskih kaplanov v tem oziru, ki spravljajo toliko ljudstva v nesrečo, zlorabe celo cerkev za naznanila, po čem prodajajo „zadreg“ speli in sardalone itd., mesto da bi oznanjali tam besedo božjo in ljubezen do bližnjega. Ni pozabil znanega kaplana Rudolfa v Trnavem, ki je v malo letih napravil do 60.000 kronic. Ko se je to pokazalo, ga je škof kar prestavil drugam, da

ga je rešil jeze ljudstva, ki je prišlo po njem v nesrečo.

Dekan g. Peternel izjavi, da domači duhovniki stoje daleč od take klerikalne gonje, kakršna je drugod, kar naj shod sprejme na znanje. — Gosp. Gabršček z veseljem pozdravi to izjavo, ki je le obsodba kranjske klerikalne organizacije, češ, saj poznamo vsi g. dekana, da je unel le za svoj poklic in noče, da bi se zanesle kranjske razmere tudi k nam. — Shod živahno pritrjuje tem besedam.

Približala se je 4. ura popoldne. Shod izvoli predsednikom g. Antona Juretiča, člana izvrševalnega odbora, ki zahvali dr. Tuma, da je priredil javen shod v tako resnih časih — in ga naprosi, naj poroča o položaju v deželi. — Dr. Tuma je spregovoril par stavkov, ko je prišel vlad. zastopnik g. pl. Musil iz Tolmina. Dr. Tuma je govoril pol drugo uro o razmerah v deželni hiši, o razmerju med Slovenci, Italijani in vlado, o potrebah dežele in o goriskem razkolu.

Ne homo tu ponavljali več ali manj znanih resnic o deželnem zboru in o slovenski revščini. Njegov sklep je bil tak: Slovincem se zato tako „imenitno“ godi, ker smo prekratki, premehki in premalo poučeni. Kedar se homo zavedali svojih pravic, ko homo nastopali možko, odločno, resno, kedar se odrešemo dosedanjega hlapčevstva, ki nam prešinja se dandanes kosti in mozeg, takrat nas bodo več cenili na merodajnih mestih.

Govoril je odkrito in resnično o dveh naših strankah: o klerikalni in narodno-napredni. Povedal je, kako je bil prisiljen v politiko. Program, na podlagi katerega je bil izvoljen, je oni isti sedanje narodno-napredne stranke. Tudi takrat smo imeli v deželi klerikalno strujo; dr. Gregorčič je bil nasproten. Zato je imel okoli sebe toliko posvetnega razumnosti. Ali l. 1898. je sklenil tajno zvezo z onimi istimi življi, ki so prej rogovili proti njemu in katerih shode je razganjal (glej St. Peter!). Od takrat se je dr. Gregorčič spremenil; naravno, da vsi niso šli za njim v klerikalni labor. Zategadel je nastal razdor! Ker sem videl, da so se razmere tako žalostno spremenile, sem se razločno umaknil v zatisej. V januarju l. 1899. sem podal dr. Gregorčiču odstopno

izjavo, ki pa ni bila sprejeta. — V maju so, razmere dozorele že tako daleč, da je dr. Gregorčič kupil svojo tiskarno, in že takrat je bil novi list „Gorica“ sklenjena stvar — torej razkol nasnovan. Kdo ga je torej vzročil? Ali ni bil to dr. Gregorčič s peščico najozjih somišljenikov, ki so zavrgli stari program in sprejeli klerikalni?

Govoril je dalje o veri in duhovščini v politiki! V politiko vere ne mešati, ker tu ni mesta za njo. Duhovnika kot takega spoštujem, ali le v njegovem poklicu v cerkvi se mu pokoravam. (Niti to ne vselej! Proti zlorabam naših duhov v politične svrhe protestujemo! U. dn.) Zunaj cerkve pa mi je enak! Mi naprednjaki z veseljem pozdravljamo duhovnike kot enakopravnega sodelavca za blagor in napredek naroda, ali zahtevamo, da svetili stvarij ne vlačijo v krme in na dvorišča, da ne zlorabi vere v politične svrhe in ne govori v cerkvi reči, katerih — ne bi smeli! (Viharno pritrjevanje.)

Govoril je tudi o pisavi „Soče“ in „Primorca“ ter omenil, da je ta pisava posledica one ostudne pisarije klerikalnih listov, katerim ni bilo nič več sveto, niti oni glavni stebri, na katerih sloni ves naš človeški red, to je mir in sreča v družini. Kar so klerikalni listi iskali, to so našli. Kar je vojaku v boju puška, s katero strelja in mori, da si čisto nerad, to je politični stranki časopisje. Naši klerikalci naj si pripišejo sami, ako so izzvali „Sočo“ do take vrste odpora.

Dalje je govoril o združništvu v istem smislu, kakor v Vrtojbi.

Govoril je o železniških zvezah in prišel do zaključka, naj se pošlje vladi peticija za postransko železnico od Sv. Lucije do Loga. (Živahno odobravanje.)

Obsrneje je razpravljal o gospodarskih načrtih, ki naj bi se izvedli v naši deželi s pomočjo vlade, dežele in občin, posebno o urejevanju rek in hudournikov ter pogozdovanju njih bregov, o vodnih zadrugah itd. — ter stavil končno te tri resolucije:

1. Deležniki javnega shoda v Kobaridu dne 26. avgusta 1900 se obračajo na visoko vladno in provinčno, da istočasno s izdelanjem podrobnega načrta Bohinjske železnice izdela tudi trasni in podrobni načrt kra-

jevne železnice od postaje Sv. Lucija na Mostu ob progi Bohinjske železnice mimo Tolmina, Kobarida, Bovca, Kluz do Logov; da sprejme to krajevno železnico med one, ki se imajo zagotoviti z državno podporo že nastopnega leta;

da nemudoma predloži to zadevo deželnemu zboru goriskemu radi založitve osnovne glavnice iz deželnega zloga in po zasebnih udeležencih.

2. Visoka vlada se opozarja na zane-marjeno stanje javnih in posebno gozdnih potov po Tolminskem ter se pozivlja, da naloži tehničnemu oddelku pri c. kr. namestništvu v Trstu, oziroma c. kr. okr. glavarstvu v Tolminu, da okrajem in občinam izdela potrebne načrte v prvi vrsti za celo proggo Kobarid do Logov čez Breginj in od Bovca oziroma Trente do Mojastrake na Kranjski meji.

3. Pozivlja se visoka vlada, da se brez odloga loti zaježevanja hudournikov in pogozdovanja bregov hudournikov ter uravnave vodotokov gorenje Soške doline do Sv. Lucije na Mostu po enotnem načrtu ter predloži načrt zakona za prispevek deželnega zloga in prizadetih občin ter dela na to, da se ustanovi potrebna vodna zadruga.

Resolucije so bile sprejete z viharim odobravanjem brez ugovora od katerekoli strani. Ob enem je bilo sklenjeno, da izroči posebna deputacija cesarju v Gorici prošnjo enakega obsega.

Po tem govoru, kateremu je shod sledil z največjo pozornostjo, je sledila prav zanimiva, živahna in čisto prav burna razprava, polna prav humorističnih prizorov.

Dekan g. Peternel pravi, da je dr. Tuma omenjal razpor med liberalci (!) in klerikalci, ali med dr. Gregorčičem in dr. Tuma. Noče zagovarjati Gregorčiča, naj stori to sam in nam od svoje strani pojasni, da bomo čuli oba zvona. (Viharen odpor. Klici: Zakaj ni prišel! Tu sem je imel priti!) Naglašati pa treba, da morajo prešinjati verska načela vse naše življenje, torej tudi v politiki. (Viharen odpor, pod čegar vtisom se je odpravljala g. dekan na odhod.) „Soče“ ne čita, a čuje, da huđe reči piše o duhovščini. (Gabršček: Ali vse resnično! Bo se pisala, zaloga je velika!) Ko je rekel še nekaj o pravici in

To je stara hajduška navada, večni trud, večno bdenje!

„Da, duša moja, marsikatero noč sem tako prebil v globelih naših gorah — a vendar ne tako! Poslušal sem gozdni šum, žuborenje potokov, gledal na nebo, posuto z zvezdami, toda tvojih oči nisem videl. Nisem poslušal tvojega dihanja, nisem dihal ozračja, katerega ti dišeš. Ti, Ksenija, nisi bila tam. Nemara bi pri tebi ne bil slišal jeka bližajočega se viharja, v tvojem objetu ne smel bi sanjati one krasne sanje, s katerimi je bila v senčnih goščavah slobodnih gor napolnena moja hajduška duša. O, Ksenija — Ksenija! Ti ne veš, da tudi hajduško življenje ima svojo poezijo; je to ožnje, velikanske skale imajo svojo mičnost, kakoršne nima nobena palača na svetu! O kolikokrat sem podprt ob hladnem kamen gledal, kako se ob drevesnih vrhovih trgajo oblaki in njim na čelu orel kakor vojvoda razpanja svoja črna krila. V takih trenutkih sem premišljeval o trpi usodi svojega potlaččenega naroda; v črnih krilih tega zračnega vladarja sem videl razprostrto zastavo vsega Srbstva; tako zamaknen sem si mislil, da pod hajduškimi sencmi leži poteptan tiran. . . . O Ksenija! Mladi hajduk vsled notranje razčilenosti ni mogel dalje govoriti. Glas se mu je tresel in čelo se zamračilo; pobesil je oči kakor bi premišljeval o svoji minulosti.

(Dalje pride).

RUSINJA.

Pripovedka iz novejšega časa.

Srbski spisal Gjuro Jakšić.

Posl. Podravski.

—*—

(Dalje).

„Kaj napil!“ seže mu Klinski v besedo. „Pred tremi minutami nas je napadlo deset prostovoljcev iz jatagan-ske legije; gospoda kapitana toliko da niso zadušili ter mu posiloma strgali iz naročja zakonito nevesto. — Meni so pobrali zlato uro in beležnico z deset tisoč goldinarji! — Za njimi, gospodje, za njimi! Jaz vam pomagam, moramo jih ujeti, zapreti, jaz vem, kje so ti tatovi, roparji! Mi Rusi, pravoslavni, pri imenu sv. Trojice, pri slavi Rusije, prišli smo stiskanim kristijanom na pomoč, tu nas pa napadajo sredi ulice, jemljejo nam neveste, denar, bijejo nas, moré, grdo ravnaajo z nami. Za njimi, gospodje!“ tako je vročal Klinski, korakajo naprej z dvema žandarmona in s pisarjem, ki njegovega razgovora niso nič razumeli. Bajbakov je s pobešeno glavo plazil za njimi, a tam poleg plota videl si stopati v megli kakor nekako senco obupnega Porfiriova. On revež je samo čakal priložnosti, kako bi se mogel v megli zgubiti. Ko so bili dospeli na

križempotje pri „Londonu“, je on, namesto da bi šel z njimi na levo, krenil na desno na Vračar ter zginil. Klin-skemu, da si ni mogel nikogar ujeti, se je vendar načrt posrečil — kajti zarano drugi dan je ves Belgrad pripovedoval, kako so se ruski in srbski prostovoljci bili, kako se je jedna Rusinja izgubila, katero so ukradli ter koliko je bilo ranjenih in mrtvih.

V mali, toda ukusno urejeni Ksenijinji čumnati je vladal danes čuden nered. Na mizi stojé posamezne stekleničice z ostanki zdravil, prazni papirčki za različne praške, načete pomaranče, izžmete limone, velike in male žlice — a nad vsem tem turobno sveti svetilnica.

Blizu okna na belih, visokih vajnicah leži bleda glava mlade oskrbovalke, za njo stoji čudna postrežnica: mlad, komaj dvajsetletni človek v dragoceni srbski obleki. Na prsih se mu sveti pozlačen oklep, za pasom se lesketata dva s srebrom okovana samokresa a med njima se blišči z briljanti bogato ozaljšan jatagan. Na nogah je imel bačkore iz temnega, debelega sukna, a čez nje škornje do kolen. Bil je visoke, vitke rasti; vsako njegovo gibanje je pričalo o nenavadni njegovi moči in gibčnosti. Obličje njegovo, osvetljevano od svetilnice, je bilo nenavadno zalo, sicer shujšano in obledelo, toda črte so najavljale močnatost. Pod čelom so mu stale ne preveč črne goste obrvi, med

njimi je bila opaziti v ravni črti globoka vraska — znamenje, da so njegove misli bile vsikdar pravilne — on pa krepkega, poštenega značaja. Svojih velikih, črnih oči ni nikdar odvrnil od bolne Ksenije, marveč skrbno spremljal vsako njeno gibanje. Časih je položil svojo krepko roko nežno na njeno čelo, in čuteč, da je nenavadno razpaljeno, je vzel iz ledu bele obkladke ter izžemši je, pokladal jih pazorno na seneci, kakor je delala nekdanj ona, ko je ležal on ranjen v bolnišnici.

To je trajalo nekoliko dni in nočij. Mladi Rusinji je že dokaj bolje; že dva dni ima — in zdravniki to odobrujejo — tek do jedi. Po noči je mirno počivala, ter le včasih v snu zakričala, odprla zaspane oči in, zagledavši svojega Vuka, se nasmešnila polna blagih občutkov, znova zaprla oči ter zopet zaspala. Vuk ni mogel proč od nje, da bi si nekoliko oddahnil; pa tudi ni učinil tega, ker je ni mogel pustiti same. Čakal je jutra, da bi slišal njen prijetni glas, videl njene modre oči in blažen nasme. In brž ko so prvi solnčni žarki pokuknili skozi spuščene zaveso ter poigrali na njenem licu, je ona tiho se smehljaje kazala mu dvoje krasnih oči, hrepenče zročih v možato lice Vuka Zmija-koviča.

„Vuk“, je rekla oskrbnica s tihim glasom, „ti nisi zatislil niti očesa ter niti ne veš, koliko bi spanje koristilo tvojemu utrujenemu telesu. Kajpada!

ljubezni, kar se je pa zgubilo med splošnim vrvenjem in vsestranskimi opazkami, je dekan zapustil dvorano.

Nastopil je ljubušnjiški kurat Leben in pričel:

Gosp. dr. Tuma je zahteval, naj ostane duhovnik le v cerkvi. — Dalje ni mogel, ker preglasil ga je vsestranski odpor s klici: To ni res! To je laž! Narobe je res! — Leben se opravičuje, da morda ni razumel. . . . Dr. Tuma mu ponovi še enkrat svojo izjavo. Nastal je živahen, dolgo trajajoč besedni boj, kateri je v glavnem dobojeval Gabršček, zavrtniški klerikalnega misijonarja na vsej črti tako, da si bo dolgo pomnil ta bridki dan. — Boj se je dobojeval v dialogih; na vsako trditev je takoj sledil opopran odgovor.

Ker Leben ni hotel priznati klerikalizma, mu je dal Gabršček ta-le odgovor:

Mi se ne vlikamo v bitstvene zadeve cerkve in vere, a bojevali se bomo nevtrasto proti klerikalizmu, ki je pri nas v glavnem: predomnini, nadvladje klerusa, duhovščine nad vsami stanovi. Ta boj je neizogiben; dobojevali so ga že marsikje, vihra drugod po svetu, zanesel se je tudi k nam, in dobojevati ga moramo. Duhovščina je imela stoletja glavno in edino besedo povsod, v cerkvi kakor zunaj nje, posebno v javnem življenju. Ali posvetni stanovni so se začeli ofresati takega varustva, takega nadvladja, duhovščina ga pa brani — in eto boj. Zdaj smo pri nas v taki prehodni dobi, ko se duhovščina bori za svojo nadvlado; ako zmaga, bo mir za par rodov. . . . Naš boj velja torej klerikalizmu, ki hoče zagotoviti duhovskemu stanu v cerkvi in zunaj nje glavno besedo. Za vero se tu ne gre. Verske reči tičejo v cerkve, saj smo jih za to zidali, za to jih vzdržujemo in duhovnike plačujemo. (Leben zakriči: Verski fond nas plačuje! Smeh! Klici: In odkod je prišel ta fond?). Ako je vera biser, kakor pravite, prav, ali ravnajte z njim spodobno, ne hodite z njim v krčme in na dvorišča, v cerkvi je prostor zanj. — Z vso odločnostjo se upiramo zlorabi duhovske službe! Vi niste poklicani, da nas za lase vlačite v nebesa; prosto voljo ima vsak! Ali da boste v cerkvi s prsti kazali na tiste, ki vas nočejo slušati, proti takim impertinencam v naših cerkvah se moramo že zavarovati! Klerikalci pa rabijo cerkev, leco in spovednico le v strankarske namene, ki nimajo z vero nič opravili in hočejo zagotoviti duhovščini odločilno besedo povsod, tudi v občini, deželi in državi! Takemu klerikalizmu, taki nadvladi duhovščine, velja naš boj! (Viharno pritrdjevanje).

Kurat Leben pravi, da klerikalci so: duhovniki in tisti, ki so z njimi. Nadvlade nočejo; dovolj imajo opravil svojega poklica. Vse posvetne reči prepuščamo radi posvetnim možem, zahtevamo le, da so vseskozi prešinjeni s krščanskim duhom; vse naše življenje mora sloneti na edino pravi katoliški podlagi.

(Konec prihodnjic).

DOPISI.

Iz Kobariškega Kota. (Par besed o nunčevi „Izjavi“!). — Gospod nunc iz Sedla S. G. je čutil potrebo, oglasiti se po županstvu v „Gorici“ in v „Prim. listu“. Čudom smo se čudili, ko smo čitali tisto „Izjavo“, v kateri je govora o ponovnih „napadih“ na njega, ki so „ostudni“ in „lažnjivi“. Starašinstvo je spoznalo (?) za svojo dolžnost, zavrtniti napade kot popolnoma neutemeljene in lažnjive ter izjaviti, da vikar je unet za dušno in telesno srečo svojih vikarijanov. Hm, za božjo volje, kje pa je bil napaden g. nunc? Mi se ne spominjamo na nikak tak napad, kar pa je bilo pisano iz Kobariškega Kota, ki se je tikalo njega, že pred davnim časom, tisto je pa vse resnično prav do pičice. Pa od tega je že dolgo, tako dolgo, da kar nam noče v glavo, zakaj da prihaja kar nakrat sedaj županstvo z neko izjavo na dan, v kateri brani nuncia. Izjavi se vidi na prvi hip, da je delo nunčevno, starašinstvo je „podpisano“ le „radi lepšega“. No, ker sem že rekel: podpisano (izjava namreč pravi: „spoznalo je podpisano starašinstvo...“), moram povedati, da izmed 9 navedenih starašin jih ne zna pisati pet, enega pa sploh zraven ni bilo. Kako torej je mogel priti podpis tega pod izjavo?

Radi bi vedeli vendar, zakaj je prišla tista izjava na beli dan, ko ne vemo nič o „napadih“. Prav hvala žni bi bili županstvu,

ako bi nam v javnosti povedalo, česa se dotika izjava, ko govori o lažljivih in neutemeljenih napadih, celo o ostudnih itd. Po-vejte nam vendar, da bomo župljani vsaj vedeli, zakaj brani starašinstvo gosp. nuncia. Torej prosimo!

Brje, dne 28. avgusta. (Utiski v selice v Kasovljah). — Ta impozantna in velika veselica, katere se je udeležil nebroj priprostega, pa tudi najodličnejšega občinstva z vseh strani naše Vipavske pa tudi od dlje, je dosegla popolnoma svoj uspeh. Moj namen ni, popisovati natanko vspeh veselice, ampak le nekatere važnejše momente. Ginjaivo je bilo videti vsprejem Sokola! Pred občinstvom in godbo, stoječo v špalirju, je nagovoril in pozdravil s krepkimi, nautuševalno izraženimi besedami gosp. Alojzij Makovec v imenu društva in občine čile brate Sokole, omenivši njih pomen za narodnost, napredek in prosveto in zagotovivši jih srčnih naših simpatij in bratske ljubavi. Podstarosta „Sokolov“ dr. Gruntar je, zahvalivši se za vsprejem, odzdravil in povedal pomen narodnih društev, katera, ako so delavna, so ognjišča prosvete in klicarji k samosvesti in omiki; taka znamenja krepkega življenja kaže, da ima bralno društvo v Brjah, katero se je potrudilo za prireditvev tako pomembne in častne veselice. Izmed občinstva, ki se je udeležilo veselice, so posebno pozornost obujala ona društva, ki so dosla korporativno z zastavami. Bralno in pevsko društvo iz Dobrave je prišlo z društvenimi znaki in z zastavo pod vodstvom vrlega g. Verčona. Skupno so prišla bratska društva iz Šmarij, sv. Kriza, Ajdovščine itd. Kako je bilo vse veselo, nautušeno, kako je vse smelo in vrvelo! Velikanska dvorana z lepo okrašenim odrom se je kmalu napolnila. Brezpomembno bi bilo hvaliti petje, tamburanje in telovadbo Sokolovo. Tudi igra „Dva gospoda in en sluga“, ki so jo igrali naši dražestni gospici Minka in Olga pa gospodje Bratina, Furlan in Žerjal, je vse popolnoma zadovoljilo; splošno je bila sodba prav ugodna in laskava za igralce. Prolog k tej veselici je zložil nalašč znan mlad pesnik. Krasne in pomenljive besede, izgovorjene ognjevit po g. Furlanu, so napravile na vse občinstvo izreden vtis.

Tako je treba ljudstvo klicati in dramiti na delo. . . . Uzoren red in mir, ki je vladal povsod, kaže, da je naše ljudstvo že bolj omikano.

Takih veselice nam napravljajte vi, narodna društva, in vi, ki se za narod žrtvujete, da kmalu vzbudite iz omrtvelosti in narodne zaspanosti ljudstvo ter je privedete do luči napredka, samosvesti in omike.

Izpod Čavna, dne 27. avgusta. — Dne 26. t. m. smo imeli v Skriljah drugo sv. mašo, ko je opravljal naš gosp. župnik Jos. Kosec.

Pri pridigi, se ume, da se je dotaknil tudi časnikov, ki razkrivajo skrivnosti. Priporočal je, naj se isti ne berejo, ter sploh zatirajo. No, in kaj se vam zdi, zakaj? Pridige ni treba s posebno tvarino pripravljati. Kar je nekaj časa, nam vsako nedeljo trobi o časnikih, zeto smo pa toliko bolj radovedni, kaj je neki, česar se on tako boji, da bi nam ne smelo biti znano.

To nam pa dela „Sočo“ in „Primorca“ toliko bolj zanimiva, in verjemite mi, gospod urednik, kar je pričel to čenčati brez vsake zveze, se je radovednost po „Soči“ počvetorila, a udeležba pri njegovem čenčanju se je vsaj trikrat zmanjšala. Če pojde tako dalje, bo imel v cerkvi pravi tihi mir in poslušnost — praznih klopij.

Pri oznanilu nas je opozoril, naj se udeležimo „I. katoliškega shoda v Kamnjah“ koj po litanijah v šolski sobi!! Tu je bila neka predpriprava katol. shoda v Ljubljani.

Ker se mu je zdela cerkev le neumosten kraj, v kojem bi se javna politika uganjala, se je poslužil sol. sobe. Vprašalo bi se tu njega kot krajnega šolskega nadzornika in v prvi vrsti se g. šolskega voditelja v Kamnjah, kako mora dopuščati, da se šolsko poslopje rabi v politično agitacijsko svrhu.

To bi bilo treba vendar vedeti, da če se že cerkev skrini s političnimi agitacijami mesto z učenjem verskih nauk, naj se vsaj soli ne pripušta te lumparije. — Za danes toliko, ako se v drugič primeri kaj enakega, se hoče tej nedostatnosti drugje posvetiti!!

Naši čitatelji so gotovo radovedni, kaj se je tu klobasilo. No, to je že več kot znana pesen: Proti „Soči“ in „Primorcu“ je zlival edini govornik naš Kosec svoj strup. Rotil par njegovih tretjerednikov, naj na vsak način skušajo zatreti ta lista, koja se nečeta poka-

riti klerikalnemu fanatizmu; ki celo prideta z barvo resničnosti na dan, koja jim kožu spiri.

Priporočal je korist in važnost prihodnjega katol. shoda in njega udeležbo. Rad bi imel enako z onim v Rim, pri kojem trde radovedni jeziki, da bi bil spremljal neko domačo krasotico iz Rima dalje v Neapelj.

Kaj je bilo dalje na dnevnem redu? No, proti krevarjem — ker so proti zidanju novega „farovža“ — naj bi se ustanovilo vsaj eno konsumno društvo, ki bi jim dobičke, dasi ne velike, vendar se te skrbilo, da bodo vedeli, kaj se pravi: ne biti gospodu nuncu slepo pokoren.

To je krščanska ljubezen, kaj ne, gosp. župnik? Ker se nečemo pokoriti Vam in ljudstvo obremeniti z nepotrebno novo zgradbo farovža, potem koj se nam hoče siliti konkurenco „konsumnega društva“, pri kojem bo generalni paša seveda naš č. g. nunc — to se ume. Saj govori se že, da pojde kot priča s škopitarjem, ter se tako prepriča tudi o tem imenitnem opravilu.

V prihodnje se kaj.

Z Vipavskega, dne 27. avgusta. — V zadnji „Gorici“ dobiš dopis „Lažnjivci po poklicu“. To je pa res istina. Na kaj se ti lažnjivci že opirajo, na shod pri Rebku, koji se je vendar vršil proti prirediteljem v največje presenečenje in blamažo. Gotovo sam po sili predsednik shoda se je uveril, da je narod sprevidel, kaj je prav in kaj ne. Kako so se vsipale sramotilne besede nanj in njega pristase, da je prav v naglici stisnil ušesa pod klobuk in nemudoma popihal jo, kakor nekda Napoleon I. izpred Moskve.

Gotovo je tudi vskliknil v svojem sreč: „Se ena taka zmaga in po meni je“, in sedaj se „Gorica“ opira na njene takratne lažnjive izjave. Ako nimate v Gorici boljih dokazov, pri nas na Vipavskem — ste na zelo slabi podlagi!

Iz Bilj, dne 27. avg. — Naš g. nunc Rojec postaja od dneva do dneva bolj razkačen. Kar poznati ga ni več. Na shod v Vrtojbo seveda je moral tirati seboj par zasleplencev, delat škandal. Proti „Soči“ in „Primorcu“ ruje kakor bi bil stekel. Ni le zadosti, da kriči, da sta brezverska, sedaj mu je prišlo na misel celo to, da bo v cerkvi javno razglasal imena tistih, ki berejo „Sočo“ ali „Primorca“. Ljudstvo gleda to gonjo nekam čudno, in nikakor mu neče v glavo, da da čuje v cerkvi in zvonaj nje iz nunčevil ust edino le hujskanje proti narodno-napredni stranki ter njenim glasiloma namesto besede božje. Propovednico pa napravi sedaj naš g. nunc za sramotilni oder, raz kateri bo metal imena tistih, ki citajo „Sočo“ in „Primorca“. Zavednejši ljudje gledajo vse to nunčevo početje vedno bolj z nevoljo, katera raste vsporedno z nunčevo gonjo, in če ne odneha z lepa, naleti ob tak odpor, da ga bo pomnil vse žive dni. Temu mora biti konec, da bi se v naši cerkvi le hujskalo in dražilo, namesto da bi se oznanjala beseda božja. Naj le pusti na miru „Sočo“ in „Prim.“, ki pišeta bridko resnico o tistih, ki hočejo nas voditi povsodi, ki se utikajo v reči, katere jih nič ne brigajo, kateri pod krinko vere zlorablajo svoj upliv v politične svrhe, ki niso koristne kmetu. Pomisli naj raje, kaj je prav za prav njegov poklic v Biljah, in naj se omeji na isti — je dosti opravila! — drugo pa naj pusti na miru, ker je skrajni čas! — Mislili smo, da pojde v Rim, ali se je skesal v zadnjih trenutkih. Želeli bi, da bi bil šel ter se spreobrnil v pravega duhovnika, v katerem ni nič političnega agitatorja! Toliko za danes. Če ne bo miru, pa se še oglasimo tu in tam.

Domače in razne novice.

Shod v Tolminu. — V nedeljo dne 2. sept. priredi deželni poslanec in odbornik dr. H. Tuma javen shod v Tolminu, in sicer ob 3. uri popoldne v prostorih, katere odkaže županstvo. Na dnevnem redu bo poročilo g. poslanca o njegovem delovanju ter o političnem in gospodarskem položaju.

Cesar v Gorici. — Dnevi, v katerih ima priti naš cesar v Gorico, se vedno naprej pomikajo. Prvotno smo čuli, da pride do 10. sept., potem do 20., sedaj pa je določeno menda konečno, da pride po 20. sept., gotovo do 24. Med drugimi poglobitnejšimi točkami bo tudi sprejem županov, ob kateri priliki mu izroče zlato spominsko svetinjo.

Učitelj Jezikov Fran M. Bérard je bival nekaj let v Gorici, kjer je poučeval v boljših družinah francosčino. Nikdo ni vedel prav, od kod je doma in tudi nikomu tega ni povedal. Sodili pa so, da mora biti s

Francoskega ali iz Švice. Ko je vsled bolezni prišel ob zaslužek ter zabredel v revščino, je znorel ter bil sprejet v bolnišnico usmiljenih bratov, ki so pa zaman popraševali, od kod je. Sedaj je revež umrl. Ne ve se o njem nič drugega nego samo ime.

Gad ga je pičil. — Ko je Mavre Andrej iz Kala žel pretekli teden mladike grmovja ter iste spravljati na kupe, ga je pičil gad v desno roko. Da bi si takoj pomagel ter se za časa ubranil ostrupljenju, je bežal proti najbližnji hiši; toda na potu je padel v omedlevico, kjer so ga našli ljudje ter odnesli na njegov dom. Roka mu je kmalu očrnela ter hudo otekla; mož je občutil hude bolečine, da se je bilo bati smrti. Pomagal mu je vsaki po svoje, da se končno mož nekaj bolje počuti. — Hitra pomoč v takih slučajih je, da se bodisi roka ali noga trdno obveže z močnim trakom ali žepno ruto; to zabrani hitri tok krvi. Rano pa treba takoj, posebno ako je na roki, izsesati; ustnici pa ne smejo biti razpokane, drugače se krv se hitreje zastupi.

Dobro je tudi rano z ostrim nožičem čim globlje tim bolje izrezati ter dobro izprati, da mnogo krvi odteče. Nepravilno pa je — kakor se je v gornjem slučaju menda zgodilo — da upiknjenež z žganjem upijanjijo, češ da bi bilo to najbolje sredstvo.

Shod v Vrtojbi in „Prim. List“. — Shod v Vrtojbi je popisal tudi „Prim. List“, seveda po svoje. Tako grdo ni lagal kakor „Gorica“, ali lagal pa je le po svoji stari navadi. Pa še greha nima, saj pobožna laž je tudi dovoljena, in namen posvečaje sredstva! Shod v Vrtojbi bi bil skonciral prav lepo, da nista prišla razdivjana kapelan Ličan in kurat Rojec z namenom, delati škandal. Vrtojbenci so bili povabili dr. Tuma, naj priredi shod pri njih. Temu vablu se je odzval, in Vrtojbenci so bili tudi navdušeni za dr. Tuma ter so pazljivo poslušali njegov govor. Ne pa tako imenovana duhovnika in par po njih fanatizovanih mežnarjev in kričavev. Ti so naredili škandal, da je bil shod zaključen. Sedaj pa prihaja „Prim. List“, ki hvali ona dva razgrajava v duhovniški suknji, ter kliče celo: „Zivela Dol in Gor. Vrtojba!“ prav kakor da bi res bila na strani „krščansko-narodne stranke“. Da pa temu ni tako, o tem je pričel zadostno shod dr. Tume, in pa dopisi iz Dol. Vrtojbe v naših listih tudi govore jasno in odkrito, kako stoji naša stranka v tem kraju. Zato pa radi prepustimo „Prim. Listu“ tisto „zavešt“, da Vrtojba je na njegovi strani! Ako hoče slepiti samega sebe na tak način, slobodno mu!

Ušel od doma. — 16-letni Karl Haschl iz St. Pöltna na Nižje-Avstrijskem je bil ušel od doma dne 21. t. m. Šel je proti jugu in prišel v Gorico, kjer ga je prijelo redarstvo ter poslalo domu k staršem.

Umrla zastrupljena? — V Gradiscu ob Soči je umrla 12-letna deklica Foska Perini iz laskega Vidma najbrže zastrupljena. V soboto so jo poslali od doma po opravku k stari materi v Venier, katera jej je dala 2 klgr. česp. Od teh jih je nekaj pojedla, potem pa je šla s svojimi prijateljicami do bližnjega grma, kjer so rasle robidnice. Najbrže je deklica med pravimi robidnicami pojedla tudi kak strupen sad, kajti, ko je prišla domu, jej je bilo slabo ter je morala v posteljo, drugi dan pa je umrla. V nedeljo je imela biti uboga deklica birmana, ali namesto k birmi jej je služila nova bela obleka na mrtvaskem odru.

V nedeljo v Prvačino! — Opozarjamo na veselico, katero priredi „Prvaški Sokol“ v družbi z „Goriškim Sokolom“ v nedeljo dne 2. sept. v prijazni Prvačini. Veselica obeta biti prav zanimiva. Ker je zveza s Prvačino ugodna in iz Gorice ni daleč do tje, se je nadejati obile udeležbe, katero tudi zaslužijo Prvačkovi.

Umor rezervista. — „Slov. Narod“ piše: Z Notranjskega se nam poroča novica, ki je, če je resnična, uprav grozna. Fo vsem Notranjskem se govori, da je neki stotnik pri vajah udaril s sabljo nekega rezervista s tako silo po glavi, da mu je presekla črepinjo — in da je vojak vsled dobljene rane kmalu umrl. Rezervist je nanreč, tako se govori, vsled silne vročine, vsled prahu, utrujen, zejen stopil do nekega vodnjaka, da si malo pomoči svoje suho grlo — in to je moral revež plačati z glavo. Pristaviti je še, da je rezervist-vojak oče štirih ali petih otrok. Vojaska oblast, tako se dalje govori, baje skriva to grozodejstvo, ker se boji, da ne razburi ljudskih duhov. Ta slučaj je tak, da se mora na vsak način pojasniti.

O požaru v Kneži smo poročali v dopisu iz Podmelca v preteklem tednu. Sedaj nam pišejo, da pogorelec Andr. Debelak v Kneži je bil zavarovan pri banki „Slaviji“, katera je precenila škodo po svojem odgovorancu; pogorelec dobi ves zavarovani znesek 1000 K, kar „Slavijo“ samo ob sebi priporoča.

Tamburaško društvo „Vila“ v Čopovanu priredi dne 2. septembra t. l. v prostorih gostilne g. Ant. Kofol-a ob 5½ uri popoldne koncert s tamburanjem in petjem. Po koncertu prosta zabava. Vstopnina 30 h. K udeležbi uljudno vabi odbor.

Kovanje dopisov. — Preljubezniva „Gorica“ je bila preložila v svoji predzadnji številki uredništvo „Soče“ v Vrtojbo v naslovu člančica, v katerem nam podtika, da dopis

iz Dolenje Vrtojbe, ki je komentoval shod dr. Tume, je bil skovan v uredništvu. Opira se na besede v dopisu: „ker nam primanjkuje prostora“... ter pravi, da je zdaj uredništvo „Soče“ v Dol. Vrtojbi, ali pa je dopis „iz Dolenje Vrtojbe“ skoval stalni spisovalec „Sočinega“ gradiiva, ki sedi v uredništvu „Soče“ in ki se je seveda tudi udeležil Tumorvega shoda. Tako „Gorica“. Na to je odgovarjamo na kratko tole: Dopis se vidi na prvi hip, da ga je moral pisati le tak človek, ki pozna dobro Vrtojbo ter ki se je udeležil shoda. Dopis nam je prinesel gosp. dopisnik sam v uredništvo v ponedeljek okoli 5. ure. Da bi kovali dopise, zato nimamo časa, pa tudi ga ni potreba, ker jih dobivamo od vseh strani dežele, kakor se vidi v vsaki številki „Soče“ in „Prim.“. Moj Bog, kaj vse to „skujemo“ mi v uredništvu?! Kdo vendar bo tako nespameten, da bo verjel kaj takega! „Gorico“ boli, ker res, odkar se organizuje narodno-napredna stranka, so se jeli ljudje, posebno naši zaupniki, bolj brigati za naše časnike. Od tod izvirajo dopisi, in prav mnogo jih je vedno, kovati pa jih nam ni treba, kakor se to godi nespodbitno pri „Gorici“. Saj smo povedali že večkrat, da dr. Gregorčič je mojster v „dopisovanju“!

Da podtikanje o dopisu v Dol. Vrtojbi povsem odpade, moramo povedati še, da iz uredništva „Soče“ ni bilo nikoga na shodu v Vrtojbi! Kako torej je mogel „spisovalec“ skovati dopis iz Dol. Vrtojbe?? Kar se končno tiče „primanjkanja prostora“, povemo, da tako dobremu in stalnemu dopisniku, kakor je oni v Dol. Vrt., že dopuščamo radi, da se izraža enako v dopisih, in tudi v množini sme govoriti, saj je govoril iz srca večine Vrtojbencev, ki so pač drugačnega mišljenja nego „Gorica“.

Tretja poštna zveza po Soški dolini. — C. kr. pošto ravnateljstvo razglasa: Dne 1. septembra t. l. se vpelje na progi mej Gorico in Tolminom, poleg na progah Gorica-Triž in Gorica-Bovec vže obstoječih vozno-poštnih zvez, še jedna vsakdanja, dvo-uprežna poštna voznja s pokritim normalnim vozom, ki bode imel štiri sedeže. Vozni red te pošne voznje je naslednji: odhod ob 3. popoldne (Gorica 1) prihod ob 8. uri dopoldne; odh. ob 3.15 popold. (Gorica 3); odh. ob 3.40 popold. (Solkan); prihod ob 7.25 zjutraj; odh. ob 5.5 pop. (Plave); odh. ob 6.— uri popold. (Kanal); odh. ob 6.50 zvečer (Ročini); odhod ob 8.10 zvečer (Volče); prihod ob 8.25 zvečer (Tolmin), odhod ob 3.30 zjutraj.

Slavnost v Sežani, ki jo je priredil gospojni odbor Rdečega križa v proslavo 400-letnice združenja Gorisko-Gradišanske z dinastijo habsburško in proslavo 70-letnice cesarjeve, je bila nekaj posebnega. Sežana je bila bogato odličena z zastavami: narodnimi, cesarskimi in drugimi. Na Mahorčičevem trgu je bil ukusno prirejen mogočen slavalok s tremi oboki. Nad srednjim obokom je bil transparent s cesarjevo podobo. Za slavalokom je bilo prirejeno javno plesišče, odličeno z neštevili balončkov, vsi v narodnih barvah. Na vrtu „pri treh kronah“ je bilo prirejeno za slavnostni koncert. I tu je bilo vse bogato in okusno odličeno. Ob začetku koncerta so gro-meli topiči, ko je prihajal namestnik Gočss. Le-tega je ob uhodu pozdravil gosp. okrajni glavar dr. Laharnar. Uzigali so se tudi umeljalni ognji. Na večer je bila vsa Sežana sijajno razsvetljena. Celó krov stolpa je bil odlično z zastavami in bogato razsvetljen. Ob blesku razsvetljave je bil slovesen obhod vo-jaske godbe. Potem je bil ples na Mahorčičevem trgu za niže ljudstvo, na vrtu hotela „pri treh kronah“ pa za odličnjake. Tako opisuje slavnost „Edinost“. Pripomniti je treba, da je bilo v Sežani vse polno častnikov, ker so v okolici manevri, prišel je bil tudi tržaski namestnik Gočss, zato je vsa slavnost dobila nekam oficijelno lice. „Triester Zeitung“ opisuje prav lepo to slavnost, ali ako čita tisto poročilo človek, ki ne živi v deželi ter je ne pozna dobro, ne bo vedel, da so priredili to veliko patrijotično slavnost — Slovenci! Poročilo v uradni „Triester Zeitung“ se skrbno ogiblje besede Slovenec, pravi pa „unser Volk“ (Kaka ironija!), ne ne vé o slovenskih zastavah, pozna le „Fahnen in den Landesfarben“; sploh ne omeni nikjer slovenske Sežane. In ko citajo tista poročila po Dunaju viski krogi, pa mislijo, da tista patrijotična Sežana je — italijanska! Taka uradna platila dobivamo za svoj patrijotizem!

Anarhist Ipavc. — Ivan Ipavc, katerega je zaprla sodnija, ker je na sumu, da je anarhist, je doma na Banjšicah, ali je živel v Gorici; star je 19 let, je bil delavec v opekarni tvrde Brama in drugovi. Ko je bil umorjen italijanski kralj Umberto, se je izražal o njem razžaljivo, je odobraval umor, ter je govoril tudi našem cesarju takó kakor se ne sme. Ipavc je bil priden delavec, samsvoj, molčeč. Ko so ga aretovali, so ga menda nagovorili slovenski, v mislih, da je Slovenec, ali Ipavc je odgovoril, da ne zna slovenski. Prav! Torej bo imela tudi sodnija v Gorici opravila z italijanskimi anarhisti.

Velik požar. — V noči od 28. na 29. t. m. je nastal v vasi Lipa pri Kastvu požar, ki je upekel 12 poslopij. Škode je okoli 100.000 K. Požar je pospešil močan veter. Ponesrečil se ni nikdo.

Bralno društvo „Kras“ v Skopem vabi na veselico s plesom, ki bo v nedeljo, dne 2. septembra 1900. na krasno odličnem dvorišču gostilne „Zingarca“ s sodelovanjem

domačega pevskega zbora v proslavo 400-letnice združenja Goriske s Habsburško hišo in Njeg. Velikanstva cesarja 70-letnice. Začetek veselice točno ob 3. uri popoldne. Svirala bo veteranska godba iz Mavhinj. — Vspored: 1. Dav. Jenko: „Naprej“, godba. 2. Pozdrav. 3. I. pl. Zajc: „U boj!“, godba. 4. H. Volarič: „Slovenski svet ti si krasen“, zbor. 5. Boris Miran: „Medeja“, deklamuje gospodina Miroslav Živceva. 6. Dr. B. Ipavec: „Domovini“, godba. 7. A. Razinger: „Za gore solnce mi zahaja“, moski zbor s samospievom. 8. * * * „Venec narodnih pesmi“, godba. 9. A. Hajdrih: „V sladkih sanjah“, moski zbor. 10. * * * „Valček“, godba. 11. „Svojeplavneži“, vesela igra v enem dejanju. Potem ples.

Deželni odsek, ustanovljen v namen, da preskrbi, česar treba za proslavljanje štiristoletnice, vabi gospode trgovce krojnega blaga, naj podajo svoje ponudbe, ako želé vdeležiti se oskrbljenja potrebnih tkanin.

Take ponudbe se bodo sprejemale do 2. septembra t. l. v novi sodnijski palači, Kapucinska ulica, kjer se dobivajo tudi tiskarnice za dotične oglase.

Pariška svetovna razstava. — Kakor razvidimo, so bili izdelki tvrde F. A. Sarg sin in drugi na Dunaju, posebno pa znani obče priljubljeni zobečisti „Kalodont“, ki je po splošnem priznavanju neobhodno potreben, na pariški svetovni razstavi odlikovani z zlato kolajno. Odlikovanje teh toiletnih izdelkov na pariški razstavi je tem bolj pomembno, ker je znano, da stojita Pariz in Francija sama na vrhuncu v izdelovanju teh izdelkov.

Listnica. — G. dopisniku s Krasa: Vaš dopis je nerazumljiv. Ako je kaj na njem, pisite razločneje, vsaj toliko, da homo mogli razumeti.

Gdč. upravit. v K. Vaši želji ni mogoče vstreci. Vest je prišla v javnost po možu, o katerega resnicoljubnosti ne moremo dvomiti.

Razgled po svetu.

O položaju se čujejo sama ugibanja, nič pozitivnega ni mogoče reči. Sedaj slišimo, da namerava vlada predrugaciti neznosni položaj s tem, da okroira splošno volilno pravico, nadejaje se konservativne večine. Dalje gre po listih glas, da se bliža odločitev, kar se tiče drž. zbora, ter da v prvi polovici septembra se zgode raznotera presenečenja!! Pač le ugibanja, ki se spreminjajo od dneva do dneva!

Hrvatje izgnani iz Johannesburga. — Na Dunaj je dospelo te dni 56 Hrvatov, kateri so bili s 350 drugimi delavci vseh narodnostij izgnani iz Johannesburga. Prišli so brez vsake prtljage, ker jim Angleži niso dovolili ničesar jemati s seboj, niti denarja in perila. Nekateri izmed njih so bili že 20 let v Transvalu, ne da bi jim kdo kaj hotel. Komaj pa so Angleži zasedli Johannesburg, so bili izgnani. Ministerstvo za vnanje stvari se je zavzelo za to, da avstrijsko-ogrski podaniki dobe svoje stvari nazaj, ki so jih morali ostaviti v Afriki. Hrvatje pravijo, da so ravnali Angleži z njimi, kakor da bi bili ujetniki. Živeč, kateri so dobivali na ladji, je bil neužit, meso smrdljivo in erljivo. Dobivali so na dan po jedno časo čaja, 2 piskota. Če je kdo tožil o tem grdem ravnanju in o slabem živeču, so ga Angleži zmerjali in insultirali na vse mogoče načine. Ko so dospeli v London, jih je čakalo 200 mož angleških vojakov z nataknenimi bodali. Zaman so vsi prosili, da se jim dovoli iti k svojim konzulatom; Angleži so jim odgovorili, da poselniki imajo druga opravila, nego da bi poslušali njih pritožbe. Na potu v mesto so jih Angleži zmerjali in jim celo grozili, da jih bodo tepli. V Londonu je dobil vsak izgnanec denarja za 22 kron za pot v Plymouth. — Iz Plymoutha so dospeli 26. t. m. na Dunaj. Ministerstvo zunanjih zadev na Dunaju si je zabeležilo vse tožbe Hrvatov in jim reklo, da lahko zahtevajo vsi se odškodnino za ono, kar so pretrpeli. Reklo se jim je tudi, naj ne zahtevajo manj kakor 200 lir ster. (4400 kron), nekateri pa zahtevajo celo 500 lir ster.

Včeraj je dospelo na Reko 40 onih Hrvatov, vračajočih se v svojo domovino. Vsi potrjujejo, da so Angleži surovo z njimi ravnali.

Bomo videli, ali si more Avstrija dobiti popolno zadoščenje; saj vendar se šteje še med velevlasti! Zdi se nam, da z Avstriji ravna jo povsod, kakor baš hočejo, ker vedo, da Avstrija ne migne s prstom. Znano je, da je bilo umorjenih mnogo Avstrijcev v Ameriki, Avstrija ni dobila nikakega zadoščenja. Znano je tudi, da vsako leto toliko časa izžene Prusija toliko in toliko avstrijskih Slovanov, ali Avstrija se ne gane. Upati je, da si pa vendar sedaj dobi zadoščenje, ker bode videla, da druge države ne jemljejo takih rečij za „špas“ in da bodo odločno zahtevale, da se njihovim državljanom da vse, kar jim pritiče.

50-letnica škofovanja Strossmayerjevega. — Po vsem Hrvaškem se pripravljajo za slovesno proslavo 50-letnice diegnega mecena, škofa Strossmayerja. Vsi Hrvatje ne morejo prisostovati tej slovesnosti, katere se bode vršila 8. septembra v Djakovu. Zato si hočejo napraviti Hrvatje trajen spomin na svojega duševnega velikanu, in v to svrhu

snujejo dobrotelni fond, kateri naj nosi ime prečastitega škofa. Ta fond naj bi služil za pokritje silnih narodnih potreb, in vsak naj bi daroval malo svoto. Fond bo seveda služil tudi v dobrotelne namene, tako na pr. za zavod sv. Vida, v katerem je nebroj nesrečnih slepcev. Ta spomin bo trajen in je tudi dostojen, da se z njim povišuje svečanost 50-letnice vrlega Slovana Strossmayerja.

Vojaštvo in madjarizacija. — Iz vo-jaskih krogov javljajo, kako se postopa s hrvaškimi vojaki na Hrvaškem. Med tem ko so Madjari izposlovali za svoj jezik popolno enakopravnost, so začeli hrvaški jezik vzlic hrvaškimi privilegijem povsod izpodrivati. Vza-jenna vojniška uprava postopa s Hrvaškco, kakor da bi bila ta madjarska županija. Hrvatska imena, osobito krstna imena, pišejo nemški ali madjarski. Tako na pr. ims „Gjuro Križmanic iz Križevca, pišejo oni „Georg“ ali „György“ Križmanic aus „Kreuz“ ali „Körös“. Na Madjarskem je vse madjarsko. Tam se uraduje vse madjarski in vse vo-jaske oblasti morajo si dopisovati z različnimi občinami madjarski. Osobito gledajo Madjari na to, da se madjarska imena in kraji ne „pačijo“ in da vse z madjarskim pravopisom pišejo. V kadetskikh in častniških solah se hrvaški jezik ne uči, to pa samo zato, da se vojska pomemči ali pa pomadjarji. Hrvatje nočejo, da jih nazivljejo „ungarische Soldaten“ in nočejo tudi, da se uvrštuje hrabre Hrvate in Dalmatince, kateri se sedaj boré na Kitajskem, med madjarske mornarje. Hrvatje imajo svojo državo in svojega kralja in morajo gledati na-to, da se nikjer njih domovina ne smatra za madjarsko provincijo. Hrvatje hočejo ostati Hrvatje, a ne „madjarski vojaki“. Samo pravega odpora proti temu nikjer ne vidimo!

Shod poljskih demokratov. — Dne 22. t. m. je bil v Lvovu shod poljskih demokratov iz cele Galicije, na katerem se je sprejel nov program in nova organizacija. Demokrati so na njem izjavili, da stopijo v boj proti vsem konservativnim strankam in hočejo staviti proti omenjenim liberalno-de-mokratsko združenje. Zahtevajo tudi, da jim se da v deželnem in državnem zboru določeno število zastopnikov. Na shodu se je nadalje izjavilo, da se mora poljskemu narodu v Sleziji in Bukovini dati vse pravice, katere zahteva ravnopravnost. Demokrati upajo; da bo njih število po prihodnjih volitvah merodajno v klubu Poljakov.

Razprava proti Bresclju, morilcu kralja Umberta, je pričela večerj. Branil ga je odvetnik Merlino iz Rima, ki je bil nekda sam anarhist. Takrat je bežal iz Italije ter preromal pol sveta. Pozneje, ko se je vrnil, je bil socialist, je odličan odvetnik in zurnalst. Bresci je bil miren ter je govoril ves čas prav flegmatično. Bresci je obsojen v dosmrtno ječo s 7letnim samotnim zaporom.

Anarhisti. — Te dni so zaprli v Spljetu nekega Istrana Lazzarija, ker sumijo, da je anarhist. V stanovanju njegovem so našli več anarhističnih pisem, katere mu je pisal v Trstu prijatelj Stipinovich.

V Rimu pa so prijeli nekega Cancellierija, ker je baje sodrug Brescijev. Sploh se je začelo strogo paziti na vse sumljive življe.

Črnogorski knez v nevarnosti. — Kakor javljajo časniki iz Napolja, je zaukazalo italijansko ministerstvo napoliškemu redarstvu, naj strazi dva črnogorska izseljenca, nekega Živkovića in Petrovića, katere sta baje prišla v Napolj, da umorita črnogorskega kneza Nikito.

Rumunija in Bolgarija. — Na Balkanu že dolgo časa nekaj vre. Makedonski komité je bil baje prisilil nekaj Rumunov, da kupijo vrednostne papirje po 50 frankov, kateri denar naj bi se rabil, da se pomaga na Turskem živečim Bolgarom. Komité je baje sklenil umoriti tudi one visoko stoječe Rumunce, kateri se protivijo združenju Makedonije z Bolgarijo.

Rumunska vlada zahteva sedaj od Bolgarske, naj kaznuje te ljudi. Bolgarija se pa temu brani in pravi, da komité ni ničesar zakrivil, oziroma, da se mu mora krivda dokazati, potem, da bodo že kaznovani oni, kateri so krivi. Nekateri v Sredcu živeči Rumuni so izjavili, da so prostovoljno kupili vrednostne papirje in da jih nikdo ni k temu silil. Rumunija je začela groziti z vojno, ali tega se Bolgari niso vstrašili in sedaj rožljajo tudi oni s sabljo. Seveda Bolgarija sama ničesar ne prične in tudi Rumunija se obrne poprej na druge evropske velevlasti, predno bi se odločila za vojno. Po vsej Bolgariji so po hišah nalepljeni lepaki, kateri vabijo vse r serviste, naj se javijo pri svojih oblastih in naj bodo vsak hip pripravljeni, da branijo domovino pred obrekovanjem in hudobnimi napadi. Upati je, da se homati je na Balkanu dajo zatreti mirnim potom.

Amerika. — Za bodoče leto so proračunjeni stroški za armado severnih zjedninjenih držav na 112.220.095 dolarjev, dočim so znašali stroški leta 1896. samo 23.252.608 dolarjev. Te številke dokazujejo, kake žrtve morajo amerikanski narodi doprinasati za vzdrževanje vojske. Vjni budget pa obsega tudi pokojnino z vcterance, in v to svrhu je dovoljenih 145.245.095 dolarjev, tako, da znaša še poleg drugega 267.502.543 dolarjev. Amerikanski vojni budget je torej dvakrat večji nego oni najznamenitejših evropskih držav. Vojni proračun Rusije znaša samo

148.640.191 dol., a oni Nemčije 141.175.350 dolarjev.

Burska vojna. — Dogodljaji na južno-africanskem bojnem polju, posebno pa vest, kako je Dewet ušel angleškim generalom in kako je ušel mnogo Angležev, je vzbudila po vsej Angleški veliko nevoljo. V Londonu je bila izdana listina, iz katere se razvidi, da so imeli Angleži do 9. junija t. l., to je dan, na kateri so zavzeli mesto Pretorijo, 25.278 mož izgube, med temi 6911 mrtvih. Po naj-novejših vesteh vojnega urada pa znašajo izgube Angležev do 4. avgusta 37.775 ljudi, a v juniju in avgustu ni bilo nikake večje bitke. Angleži so torej v takozvani „guerilla“-vojni zgubili 12 tisoč mož, torej polovico vseh zgubitev v času velikih bitk. — Iz Pretorije javljajo 28. t. m., da so se prikazali v bližini mest Senekala in Bethlehem majhni oddelki Burov. Lord Roberts brzojavlja, da so imeli Angleži v praski 26. t. m. 5 mrtvih in 58 ranjenih.

Neki tovarni vlak, kateri je vozil živeč za Angleže, se je prevrnil v prepad, ker so Buri razdrli tir, a strojevodja ni bil tega zapazil. Pri tej nesreči so zgubili Angleži 5 mož. General Botha je napadel 28. t. m. Angleže. Angleži so se precej hrabro držali in prisilili Botho, da se je umaknil. Angleške zgube niso še znane.

Iz Transvala se je povrnil v Ljubljano g. Eg. Mosché, Slovenec, katerega smo ob pričetku vojne parkrat omenjali. Boril se je v vrstah Burov in bil ujet od Angležev, ki so ga kot inozemca odpeljali iz Afrike. V Flisingenu na Nizozemskem so ga izkrcali.

Kitajska vojna. (Poročilo 29. in 30. t. m.) — Iz Pekinga je brzojavil francoski poslanik sledeče: Zavezniki so vzeli Pekling 14. t. m. Bombardirali so tudi „sveto mesto“, ker se je bilo utaborilo v njem nekaj od-delkov Kitajcev, kateri so streljali na Evro-pejce. Francoski general Frey se je utaboril v cesarski palači in jo tudi tako utrdil, da se lahko brani proti morebitnim kitajskim napadom. — Podkralj Li-Hung-Cang zahteva, da princa Tuana zapro in obsodijo, ter je prosil brzojavnim potom cesarico, naj v to privoli. — Z Dunaja javljajo, da je ono mostvo, katero je izkrcala avstrijska vojna ladja „Cesarica Marija Terezija“, dospelo v Pekling. Poveljnik avstrijske čete je poročnik Winterthaler. — Iz Sangaja je došla vest, da so nameravali napraviti v mestu veliko razsvetljavo v proslavo zmogovitih zaveznikov. A poslaniki vseh držav se temu protivijo, utemeljuje svoj protest s tem, da pravijo, da bi razsvetljava mesta razburila kitajsko prebivalstvo, kar bi lahko povzročilo velike ne-rede in tudi prelivanje krvi. — V Pekingu se je sestavila komisija, katere bo provizo-rično opravljala vladne posle, dokler se ne sklene mir. Čudno pač, da ni čuti še ničesar o kakem pogajanju. Misli se v obče, da se ustanovi na Kitajskem nekako stanje, podobno stanju na Turskem. De facto bodo imeli Kitajci svojega cesarja in Kitajska bo samosvoja država a vse politiske in tudi de-narne stvari bodo v rokah tujcev, to je za-veznikov ki ustanove v Pekingu poseben urad, kateri bo imel odločno besedo pri vsakem povelju in pri vsaki odredbi kitajskega ce-sarja, ali pa njegovih ministrov. — Nemčija je porabila do sedaj za kitajsko vojno 100 milijonov mark, druge države na pr. Rusija pa še več.

Narodno gospodarstvo.

Razglednice se lahko pošiljajo tudi z znamko za 3 vinarje, ako se spredaj črta napis „Dopisnica“ ter se zapiše „Tiskovina“, na drugi strani pa sme biti samo podpis odposiljalca. Kdor potuje in pošilja mnogo razglednic, za tega pride prav taka naredba.

Goriška razstava. — Goriške razstave se je udeležilo tudi nekaj Slovencev, ki so razstavili prav lepe izdelke. Nekateri izdelki so tako krasni in fini, da jih je celo itali-jansko občinstvo glasno hvalilo. Pričakovati je bilo torej, da dobe vsaj nekateri Slovenci prva priznanja. Ali ne — ker so Slovenci, italijanski merodajni gospodje so jih zapo-stavili, v slučajih celo tako očitno, da je kar škandalozno. Z Italijanom pač ni mogoče go-voriti o nepristranosti!

Krčmarji v Gorici so hoteli — kakor znano — protestovati proti novi odredbi, po kateri morajo vsi manjši krčmarji zapirati skozi celo leto že ob 10. uri zvečer. Pro-testni shod je prepovedalo glavarstvo. Vsled tega so se zbrali krčmarji ter podpisali prošnjo, s katero prosijo preklica te nove odredbe, ker so, ako ostane v veljavi, neiz-merno škodovani v svojih interesih, kakor smo že povedali. V Trstu je tudi veliko gibanje proti tej naredbi. Vse obsoja to „lex Goëss“; zato je upati, da ne ostane veljavna v takem obsegu, kakor je sestavljena.

O krčmarških zadrugah. — Že v marcu se je govorilo in razpravljalo o obrtnih zadrugah v odboru „Trgovskega in obrtnega društva za Gorisko“. Zikaj se že takrat ni slo na delo, ko se je promotrijo te obrtne zadruge v smislu § 114., zak. z dne 23. febr. leta 1897. (drž. zak. št. 63), zgolj s stalšica bistvenega namena zadrug, o tem tu ni umestno govoriti! Misel pa je žvela med in-teresenti. Na enkrat pa je vspametelo. Slučaj, dogodek, ki je s krčmarškimi zadrugami le v

indirektni zvezi, je vspodbudil delavce na delo. Ni hvalevredno, da k uresničenju določenega načrta, določenega podjetja, ki je tako velika važnost za določen stan, kakor so na pr. krčmarske zadruge za krčmarje, vspodbujajo in vspodbujajo dogodek narodnogospodarski le efemerne, in tu le lokalnega pomena. Navadno je potem tako ustanovljeno podjetje enostransko; glavno njegovo delovanje se potem koncentruje okoli tega, kar je dalo povod k ustanovitvi.

In tega naj se obvarujejo ustanavljalci se krčmarske zadruge na Goriskem! — Delokrog krčmarske zadruge je tako obširen in tako znamenit, da mu treba posvetiti največjo pažnjo. Gospode propagatorje ideje: združiti vse slovenske krčmarje na Goriskem v krčmarske zadruge, prosim, naj nikar ne pozabljajo pravega namena obrtnih zadrug v obče, ki je v § 1. vzornih pravil (glej „Soča“ št. 89.), ter nikar preveč ne akcentujejo, da je namen krčmarske zadruge tudi prevzemanje užitinskih davščin in doklad na svoj račun. Saj vendar pri zavednem našem obrtniku more zavladati spoznanje onega ostalega, kar proza krčmarska zadruga svojim členom. Svojega mnenja o užitinskih davščinah v deželi goriski ne morem sedaj le izreči, ker mi ni znano, kako si deželni odbor goriski misli celo stvar. (To je razvidno iz „Soče“! Uredn.) V obče sem pa mnenja, kjer deželna uprava pošteno misli z vsemi sodeželani, kjer se ne protežuje jednega dela na škodo drugega, da tam je najboljša, da prevzame užitninske davšchine dežela! „Soča“ že mora vedeti, zakaj se je uprla temu, da bi užitninske davšchine prevzela dežela.

Pa nazaj k stvari! Kakor rečeno, pri ustanavljanju krčmarskih zadrug mora odločevali celi namen, ne pa jeden delek namena! Dalje: krčmarske zadruge, ko se jedenkrat ustanovijo, ne smejo ostati samo ustanovljene, temveč morajo bdeli ter skušati izvrševati in izvršiti svoj bistveni namen. Zato se naj ustanovi centralna krčmarska zadruga v Gorici, katere svrha bodi, vspodbujati krčmarske zadruge po deželi ter paziti, izvršujejo li te svoj namen.

Bodi pa še dodano, da bi bilo tudi za druge obrtne stanovne kakor krojače, čevljarje, mizarje itd. prav velike važnosti, če se združijo v krojaške, čevljarjske, mizarjske itd. zadruge. Vedeti je treba, da svet okoli nas napreduje z neznanjsko silo, in če nečemo zaostati, moramo tudi mi iti z njim, to je: moramo tudi mi napredovati. Zlasti velja to, kar se tiče obrtnikov. Stroj nima obzirov in respekta; služi pa vsakomur, kdor ga more kupiti, nasičevati in oskrbovati. K.

Bankovci po 20 K pridejo v promet tje v sredo prihodnjega meseca.

Novo znamke za plačevanje šolnine na srednjih šolah. — Z novim šolskim letom se uvedejo nove znamke za plačevanje šolnine, in sicer po 5 K v rjavici, po 10 K v zeleni in po 20 K v modri barvi. Široke so 52 mm., visoke 30 mm. Ako bi kdo imel še stare znamke, jih še lahko porabi za prvo polletje prihodnjega šolskega leta, od 1. januarja 1901. naprej pa se bo moral vsakdo posluževati novih znamk.

Posnemanja vredno. — Pisejo nam iz Srpenice: Pred kratkim sem potoval po Spodnjem Avstrijskem. Prišel sem v neko vas, katero sem gledal začuden, ker od samih sadnih dreves se ni videla od daleč nobena hiša, in po vsem polju sem videl izredno veliko sadnega drevja. Stopil sem v gostilno ter vprašal, od kod toliko drevja? Na to mi odgovori, da tamkajšnji učitelj s starejšim svojim dečkom sadi drevesa na vrtu, kateri je dalo na razpolago županstvo. Tam delujejo pod njegovim varstvom starejši fantje vsaki teden po 2 do 4 ure, in vsako leto dobi vsaki domačin nekoliko dreves, in fantje, katere podučuje učitelj, jih prav pridno ravnaajo. Ali bi ne bilo mogoče tudi pri nas kaj takega napraviti? — Dobro bi bilo, ako bi premišljali o tem poklicani činitelji.

Fran Wilhelmov odvajajoči čaj
od
Fraňa Wilhelma
lekarnarja v Neunkirchen
(Spodnje Avstrijsko)
dobiva se v vseh lekarnah. Zavoje st ne 2 kroni av. volj.

Razpis službe.

Pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Gradišču ob Soči je razpisana služba pomožnega uradnika (diurnista) z dnevno plačo 2 kroni. Prosilci morajo dokazati znanje italijanskega, slovenskega in po mogočnosti tudi nemškega jezika. Lastno-ročno pisane prošnje naj se predložijo do 10. septembra t. l. podpisane mu okrajnemu glavarstvu.

C. kr. okrajni glavar
Fabris s. r.

Dva dijaka

z gimnazije ali realke iz slovenske družine se sprejmeta na

stanovanje in hrano.

Ponudbe je pošiljati na naše upravnistvo.

Salame,

pristine ogerske, najfineje vrste, izvrstnega okusa, razpošilja v zavojih à 5 klg. po gld. 1.35 kilogram **tovarna salam Nagy-Sanderutza, Kispest Ogorske.**

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar
v Gorici na Kornu št. 8.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Podjetje brez konkurence

išče solidnih **agentov** za prodajo novih, povsod rabljivih izdelkov. Visoke provizije, oziroma zagotovljena fiksna plača. Ponudbe na **J. Klimesch, Praga št. 1134/II.**

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v Gorici in na deželi, svojo novo urejeno **prodajalnico jestvin.**

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n. pr.: francoski Cognac, pristni kranjski brinjevec, domači trepinovec, fini rum, različna vina, goružice (Senf), Ciril-Metodovo kavo in Ciril-Metodovo mlo ter drugo v to stroko spadajoče blago. Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeški ulici št. 1.

v lasni hiši, kjer je »Trgovska obrtna zadruga«

VELIKA ZALOGA
ŠIVALNIH STROJEV IN DVOKOLES
SAUNIG & DEKLEVA V GORICI
ulica Municipio št. 1
mehanična delavnica v Nunski ulici št. 16.

Brez konkurence!

Cene so od gld. 90 naprej.
Z nami je vsaka konkurenca nemogoča!
Se toplo priporočamo z odličnim spoštovanjem udani
SAUNIG & DEKLEVA.

!! **Važno za vsakega!!**

Razprodaja za neverjetno nizke cene:
12 krasnih komadov za samo

2 gld. 95 kr.

1 jubilejna žepna ura Sidro-Remon o r z nitlja s krasno vdelanim pokrivalom in s podobno cesarja Franca Josipa I. ali Svellega Očeta. Ima točno regulirano sekundarico. Ura se jamči tri leta. (Ni naciidna ura, kakor žel pošiljajo mnogi bazarji meslo pozlačeni.)

1 verižica za uro, sestava oklepa (na zahtevo iz niklja ali posrebrnjena). 1 krasna igla za zavralnike za gospode iz amer. double-zlata s kameni, podobnimi briljantom.

1 par lepih zapestnih gumbov iz pravega srebra, priznanega od c. kr. državnega urada.

1 par krasnih gumbov za rokave iz ameriškega double-zlata.

1 zbirka gumbov za srajce in ovrtnike iz amer. double-zlata (5 komadov).

1 elegantno, novoiznajdeno toaletno pomajševalno zrcalo. (Novost!)

Dokler zaloga obstoji, razpošiljam teh 12 komadov proti povzetju ali proti pošiljavi denarja pri naročilu za samih **gld. 2.95.** (Črna žepna ura iz niklja Anker-Rementoir stala je prej 5 gld.) Kar ne ugaia, sprejema v teku 8 dni radovoljno nazaj.

E. Holzer

zalagatelj zveze c. kr. avstrijskih državnih uradnikov in zaloga ur in zlatenine na deželo.

Krakov — Stradom 18. — Krakovo.
Ilustrovani ceniki gratis in franko.

Mirodilnica

v Tržni ulici, poleg krškega trga
(poslopje c. kr. okrožn. sodišča)

ima veliko zalogo najfinejega

žvepla v kosih,

katere prodaja po **najnižji ceni.**

Ima tudi vsakovrstnih, najboljih

pripomočkov za **čiščenje vina.**

Priporoča se p. n. občinstvu

Ant. Jeretič.

Anton Potatzky v Gorici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupovališče nürnberškega in drobnega blaga ter tkanin, preje in nitij.

POTREBŠČINE

za pisarnice, kadičce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE

za krojače in čevljarje.

Svetinjlce. — Rožni vencl. — Mašne knjižlice.

Šišna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:

Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih ter na deželi. 2 35 - 8

Anton Obidič,

čevljar

v Semeški ulici šte. 4

v Gorici,

priporoča se

za raznovrstna naročila po meri

za gospe in gospode.

Naročila se izvršujejo hitro.

KAVA

DRUŽBE

SV. CIRILA IN METODA V LJUBLJANI.

Ivarina je najboljša cikorija.

ZALOGA

PRI

IV. JEBAČINU

V LJUBLJANI.

Canjena gospodinja!

Ne dajte si vsiljevati drugih izdelkov cikorij, ampak zahtevajte povsod najboljši pridevek k pravi bobavi kavi, to je cikorija ali: „Kava družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“

Dobiva se povsod!

Glavna zaloga pri: **IVANU JEBAČINU** v Ljubljani.

Ustanovljena trdka leta 1866.

Ivan Drufovka v Gorici

na Travniku šte. 5.

Tovarna nadplato Ozka ulica št. 8. — Filijalki v Komnu in Sežani.

Tovarniška zaloga usnja in podplato

ter vseh potrebščin za čevljarje, različnega usnja za sedlarje, knjigoveze, tapetarje itd.

Basina tovarna nadplato (Schuhoberteile),

jeremenov in oprav za vole.

Glavni zalagatelj

voščila (biksa) družbe sv. Cirila

in Metoda v Ljubljani.

Kupuje surove kože in loj po najvišjih dnevnih cenah.

Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Ustanovljena
1 1891.

Odlikovana
1 1894.

Odlikovana tovarna vsakovrstnega

POHIŠTVA

Ivan Doljak v Solkanu

pri Gorici

V lastni hiši. Lastne žage.

ZALOGA

vsakovrstnega pohištva, kompletnih spalnic, jedilnic in sprejemnic, od najnavadnejšega do najfinejšega sloga; vsakovrstnih slik, zreal, okvirjev in stolic, kakor tudi vseh tapetarskih izdelkov.

Zaloga vsakovrstnih desk mehkega in trdega lesa; velika izbirtka obkladkov (remeša) in strugarjskih izdelkov, kakor tudi vseh k mizarjski, strugarjski in tapetarski stroki spadajočih potrebščin.

Blago se razpošilja na vse kraje prosto postaja Gorica. Jamči se za točno in solidno postrežbo.

